

PineBook

ขอโทษที่ พ่อตีบรรพจารย์ผมเป็น เจ้าแห่ง ผีเสื้อ

29

นักเขียน: 夜无声

นักแปล: ททียไร้อารมณ์

นักวาด: KORN

บทที่ 1681 คำปี่
สิ่งมีชีวิตเนื้ออ่อนอะไรสักอย่าง

การโจมตีของวัชระดำย้อมสร้างบาดแผลให้เจียงเหรินเจียอยู่
แล้ว แต่ตอนนี้บาดแผลเป็นร่อง สิ่งสำคัญที่สุดคือรักษาชีวิต
ของเขาไว้

ตราบัวดำเปล่งแสงร่องวูบวาบ

ปลายแหลมของวัชระดำแทงเข้าหน้าท้องของเจียง-
เหรินเจียทันที

สีหน้าเจียงเหรินเจียเปลี่ยนฉับพลัน ก่อนจะส่งเสียง
กรีดร้องแทบแก้วหู

“อ้าก...”

เสียงนั้นราวกับถูกฉีกกระชาก เจ็บปวดทรมานถึงที่สุด

เรื่องยังไม่จบ ขณะที่เจียงเหรินเจียกรีดร้อง อาจารย์ก็พุ่งเข้ามาแล้ว มือหนึ่งประสานมุกุทรา อีกฝ่ามือฟาดลงบนหน้าผากของเจียงเหรินเจีย

“สยบวิญญาณ!”

ร่างของเจียงเหรินเจียสั่นสะท้านอย่างแรง เส้นเลือดที่ปูดโปนบนใบหน้าและลำคอพลันยุบหายไปทันที

แต่ท้องของเจียงเหรินเจียกลับพองพลา่่นขึ้นมาอย่างฉับพลัน

โดยเฉพาะตำแหน่งสะดือ ถึงกับฉีกเปิดเป็นแผลลึกในเวลานั้น ไอสีเขียวสายหนึ่งพร้อมเส้นสีดำเล็กละเอียดนับไม่ถ้วนพวยพุ่งออกจากสะดือของเจียงเหรินเจียทันที

เหตุการณ์เกิดขึ้นเร็วมาก ต่อให้ผมเห็นแล้วก็ยังตอบสนองไม่ทัน

โชคดีที่อาจารย์อยู่ข้างตัว ในเสี้ยววินาทีวิกฤต อาจารย์กระชากแขนผมแล้วเหวี่ยงถอยหลังอย่างแรง ตัวเขาเองก็อาศัย

จังหวะนั้นกระโดดถอยหลังไปด้วย พวกเราสองคนจึงหลบ
ไอสีเขียวกับเส้นดำระลอกนั้นพ้น

ผมลอบคิดว่าอันตรายจริงๆ แล้วรีบลุกยืนทันที

“พี่เจียงไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

พานหลังรีบเข้ามาประคองผม

ผมส่ายหน้า “ไม่เป็นไร!”

ขณะเดียวกัน พวกเราก็เห็นว่าตรงสะดือที่ฉีกเปิดของ
เจียงเหรินเจี๋ย มีก้อนดำปื้หนึ่ยวเห่นอะเห่นะก้อนหนึ่งคลาน
ออกมาจากท้องของเขา

เซี่ยเฟยหลงที่ได้สติกลับมารีบโบกธงผี

“ฟู๊ๆ”

ไอวิญญาณสันสะเทือน กระแทกไอสีเขียวนั้นจนกระจาย
ออก เผยให้เห็นสิ่งที่คลานออกมาจากท้องของเจียงเหรินเจี๋ย

มันเป็นสิ่งมีชีวิตเนื้ออ่อนสีดำ เหนียวข้นไปทั้งตัว บนหัวมีปลายหนวดสองเส้น อีกทั้งยังมีลูกตากกลมโตสองดวงที่ขยับหมุนไปมาเล็กน้อย

เห็นแบบนี้ พวกเราทุกคนต่างชะงักไป

ของสิ่งนี้มองยังไงก็เหมือน ‘ทากไร้เปลือก’ เลยไม่ใช่หรอ

พานหลิงเห็นชัดที่สุดจึงโพล่งขึ้นทันทีว่า “น่าขยะแขยงชะมัด แมลงเหนียวชนิด!”

พานหลิงตื่นเต้นไปหน่อย เลยตะโกนคำภาษาถิ่นทางฝั่งพวกเราออกมา

มันก็คือทากไร้เปลือก (Slug) เพียงแต่ของสิ่งนี้ดำปืทั้งตัว...

จางอวีเห็นแล้วมูมปากกระตุกถี่ “ของแบบนี้ก็บำเพ็ญจนมีตบะได้ด้วยหรอ”

ทุกคนตกตะลึงมาก ของสิ่งนี้เป็นแมลง¹ ซ้ำยังเป็นแมลง
ชั้นค่อนข้างต่ำ

แม้สรรพสิ่งล้วนมีจิตวิญญาณ ต่อให้เป็นต้นหญ้าต้นไม้ก็
ยังมีความเป็นไปได้ที่จะบรรลุนิยามกลายเป็นภูต แต่อย่างน้อย
ต้นไม้ก็มีพลังชีวิตยืนยาว

ส่วนแมลงนั้นอายุขัยสั้นมาก อีกทั้งยังเปิดสติปัญญา
ได้ยาก หากพวกมันคิดจะบำเพ็ญจนกลายเป็นภูต เรียกได้ว่า
ยากเย็นแสนเข็ญ

ต่อให้เป็นเจิ้งซือที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ความเป็นไปได้
ยังมากกว่าแมลงบำเพ็ญจนกลายเป็นภูตอยู่หลายเท่า

ระหว่างที่พวกเรายังตกตะลึง เชียเพยหลงกับอาจารย์ก็
พุ่งเข้าไปสู่มันแล้ว

ภูตทากไร้เปลือกที่เพิ่งคลานออกจากร่างเจิ้งเหรินเจี๋ย
เห็นอาจารย์กับเซียเพยหลงพุ่งเข้าไปสู่อำพอกัน มันก็อำปาก

¹ แมลงในภาษาจีน คือ 虫子 ซึ่งใช้กว้างกว่า ‘แมลง’ ตามหลักชีววิทยา อาจหมายถึงสัตว์ตัวเล็กจำพวกหนอน แมลง ปรสิตร าทก ปลิง หรือสัตว์ชั้นต่ำในเชิง
ดูแคลนได้

ชั่วพริบตา นั้น เส้นสีดำยิบย่อยหนาแน่นพร้อมของเหลว
เหนียวข้นพลันแผ่คลุมเข้ามาราวกับใยแมงมุม

อาจารย์ยกมือขึ้นใช้วิชาสายฟ้า

เสียง “เปรี้ยง” ดังสนั่น เส้นสีดำแตกกระจายทันที

เชื้อเพลิงหลงโบทงผี ไอวิญญาณฉีกเส้นสีดำเหล่านั้นออก

ส่วนภูตทากไร้เปลือกสีดำตนนั้น หันหัววูบเดียวก็แปลง
ร่างเป็นหญิงสาวรูปร่างสูงเพรียว สวมกางเกงโยคะสีดำ แล้วหัน
หลังวิ่งไปอีกฝั่งของป่า

ความเร็วสูงมาก เพียงพริบตาก็กว้างออกไปไกลแล้ว

‘ไม่ใช่ครรภีปีศาจ แต่ปีศาจตนนั้นมุดเข้าไปในห้องของ
เจียงเหรินเจี๋ยนั่นเธอ’

ผมคิดในใจ

อาจารย์รีบไล่ตามไปข้างหน้าพร้อมเอ่ยปากว่า “เสี่ยวเจียง
นายไปช่วยคน อาจารย์จะไปไล่ตามเธอ!”

พูดจบ เขากับเชื้อเพลิงก็ไล่ตามออกไปไกลมากแล้ว

“ครับ!”

ผมตอบรับคำหนึ่ง แล้วรีบวิ่งไปข้างกายเจียงเหรินเจียทันที

เจียงเหรินเจียในเวลานี้สะดือถูกฉีกเปิดเป็นแผลใหญ่ ด้านในเต็มไปด้วยของเหลวข้นสีดำปี้ แขนข้างหนึ่งยังมีเลือดไหลไม่หยุด

เขาหายใจรวยริน พร้อมจะสิ้นใจได้ทุกเมื่อ

เห็นแบบนี้ ผมทำได้เพียงใช้วิชาตรึงวิญญาณ ทำให้ดวงวิญญาณของเขามั่นคงไว้ก่อน

ขณะเดียวกัน จางอวีเจิน แม่จิ้ง และพานหลิงก็มาถึงข้างกาย พอเห็นว่าเจียงเหรินเจียใกล้ตายแล้ว แม่จิ้งถึงกับหยิบเม็ดยาหมั่ม่วงป้อนให้เขากิน

ของสิ่งนี้นับว่าเป็นของล้ำค่าสำหรับแม่จิ้ง

หลังตรึงวิญญาณของอีกฝ่ายไว้ และให้เขากินเม็ดยาหมั่ม่วงลงไปแล้ว ผมก็ให้จางอวีเจินห้ามเลือดที่แขนของอีกฝ่าย พร้อมทั้งจัดการบาดแผลบนท้องของเขาอย่างง่าย ๆ

ไฟสามหัวของเจียงเหรินเจี๋ยจึงค่อยๆ มั่นคงขึ้น ขอเพียงไฟหยางมั่นคง อาการบาดเจ็บไม่ทรุดหนัก ปกติเขาจะยังไม่ตายในช่วงสั้นๆ นี่

แต่หากอาการบาดเจ็บทรุดหนัก ไฟหยางอ่อนแรงจนวูบไหว เช่นนั้นก็อันตรายมาก

“คนคนนี้มีทั้งแผลภายในและภายนอก ต้องรีบส่งโรงพยาบาล...” เม่าจิ้งเอ๋วยปาก

ผมพยักหน้า “ฉันจะไปปลุกพ่อแม่เขา แล้วส่งไปโรงพยาบาล”

พูดจบ ผมหันไปทางพ่อแม่ของเจียงเหรินเจี๋ย

พวกเขาถูกไอบีศาจที่ระเบิดออกมาจากทากไร้เปลือกก่อนหน้านี้ทำให้สลบ ปัญหาไม่ใหญ่นัก

ตอนนี้แค่ปลุกพวกเขาให้ตื่นก็พอ...

ผมกดจุดเหรินจงของพวกเขา ไม่นานทั้งสองคนก็ฟื้นขึ้นมา

พลีสมิตาขึ้น ประโยคแรกที่พูดก็คือ

“เหรินเจีย เहरินเจีย...”

“ลูกชายฉัน ลูกชาย!”

เห็นพวกเขาพื้น ผมรีบเอ่ยปากว่า “ครรรพ์ปีศาจในร่าง
ของเจียงเหรินเจียถูกกำจัดแล้ว แต่อาการบาดเจ็บค่อนข้างหนัก
...”

“หา?”

“ลูก ลูก...”

พวกเขาเห็นเจียงเหรินเจียอยู่กลางกลุ่มคนก็ตื่นเต้นจน
ตะโกนลั่น แล้วพุ่งเข้าไป

พอเห็นเจียงเหรินเจียอ่อนแรงล้มอยู่กับพื้น อีกทั้งแขน
ยังหักไปข้างหนึ่งก็โศกเศร้าอย่างยิ่ง “เซียนเซี่ยละ เซียนเซี่ยไป
ไหนแล้ว” ชายวัยกลางคนถาม

ผมจึงเอ่ยว่า “อาเซี่ยไล่ตามปีศาจตนนั้นไปแล้ว พวกเรา
แค่ประคองไฟหยางของเจียงเหรินเจียไว้ชั่วคราว รวมถึงยับยั้ง

ไม่ให้อาการบาดเจ็บทรุดหนัก แต่ถ้าไม่ได้รับการรักษาก็ยังอันตรายถึงชีวิตอยู่ดี ตอนนี้ต้องรีบส่งเขาไปโรงพยาบาลเพื่อรักษาทันที ร่างกายต้องไม่เป็นอะไร สามวิญญูณเจ็ดจิตของเขาถึงจะไม่เกิดปัญหา และรักษาชีวิตของเจียงเหรินเจียไว้ได้จริงๆ ...”

บทที่ 1682 ตามไป
หมอกปีศาจสีเขี้ยวดำ

ร่างกายคือตะเกียงของตะเกียงน้ำมัน ส่วนวิญญาณคือน้ำมันตะเกียง ถ้าตะเกียงพัง ต่อให้มีน้ำมันตะเกียงมากแค่ไหนก็ไร้ประโยชน์ ตะเกียงน้ำมันก็ดับอยู่ดี

พ่อแม่ของเจียงเหรินเจียได้ยินผมพูดแบบนี้ก็ร้อนใจจนพยักหน้ารัวๆ

“ได้ๆๆ ...”

“ส่งเหรินเจียไปโรงพยาบาล รีบไปโรงพยาบาลกัน”

อาจารย์กับเซียเฟยหลงไล่ตามปีศาจไป พวกเราจึงจำเป็นต้องจัดการเรื่องตรงนี้ให้เรียบร้อย ตอนนี้สิ่งที่พวกเราต้องทำคือรับประกันความปลอดภัยของเจียงเหรินเจีย ส่งเขาไปรักษา ไม่ให้เขาตาย...

เจียงเหรินเจียแขนหัก ท้องยังถูกเปิดเป็นแผลยาว จึงทำได้แค่อุ้มเขาออกไป

พ่อของเจียงเหรินเจียดูไม่มีแรง จางอวี๋เงินจึงอุ้มเจียงเหรินเจียขึ้น แล้ววิ่งออกไปนอกป่า

ไม่นาน พวกเราก็กลับมาถึงริมถนน และส่งเจียงเหรินเจียขึ้นรถ

“พี่เจียง พวกเราตามไปด้วยไหม”

ผมหันไปมองป่า แล้วมองเจียงเหรินเจียที่อ่อนแรง ก่อนพูดกับจางอวี๋เงินว่า “เอาอย่างนี้ จางอวี๋เงิน พานหลิง ทั้งสองคนตามไปโรงพยาบาล ถ้ามีปัญหาก็จะช่วยประคองไฟหยางของ เขาได้ ตอนนี้อาจารย์กับอาเซียยังไม่กลับมา คิดว่าคงยังไล่ตามไม่ทัน หรืออาจเจอปัญหาบางอย่าง ฉันกับเม่าจึงจะตามไปดู พอจบเรื่องแล้ว พวกเราค่อยมารวมตัวกัน”

จางอวี๋เงินกับพานหลิงได้ยินผมพูดแบบนี้ก็พยักหน้าตามกัน

“ได้ ฉันฉันกับจางอวี๋เงินไปโรงพยาบาล”

“พี่เจียง พี่เภา พวกพี่สองคนระวังตัวด้วย แม่ลงเหินยว-
หนิดนั้นดูแล้วรับมือไม่ง่ายเลย!”

ผมกับเภาจึงพยักหน้า

พลังต่อสู้ของพวกเราสองคนสูงกว่า การอยู่ต่อจึงเป็น
เรื่องสมควร

พานหลังกับจางอวี๋เงินขึ้นรถของพวกเจียงเหรินเจียไป
ด้วย

พ่อแม่ของเจียงเหรินเจียร้อนใจแทบไม่ไหว เพิ่งขึ้นรถ
พ่อของเขาก็เหยียบคันเร่ง รถพุ่งออกไปจากที่นี้อย่างรวดเร็ว

เห็นพวกเขาจากไป ผมก็หันไปพูดกับเภาจิ้ง “เภาจิ้ง
พวกเราลองไล่ตามไปทางนั้นดู”

“อืม!”

เภาจิ้งพยักหน้า ผมกับเขาไม่ลังเลแม้แต่นิดเดียว รีบไล่
ตามไปทางทิศที่พวกอาจารย์มุ่งหน้าไป

พวกเราสองคนวิ่งทะยานอยู่ในป่า อาศัยร่องรอยต้นหญ้า และกิ่งไม้หักรอบๆ เพื่อตามหาทิศทางที่พวกอาจารย์ไล่ตามไป

ผมกับเม่าจึงไล่ตามอยู่ครึ่งชั่วโมงจนตอนนี้พวกเรามาถึง ส่วนลึกของป่าเขาแล้ว

ผมได้ยินเสียงยันต์ระเบิด “ตูมๆ” แว่วมา

“มีความเคลื่อนไหว!”

“ทางนี้!”

เมื่อยืนยันทิศทางได้แล้ว พวกเราสองคนก็ไล่ต่อไป ข้างหน้า ไม่นาน พวกเราก็สัมผัสได้ถึงไอปีศาจเป็นระลอก ขณะเดียวกันก็เห็นว่าในป่าด้านหน้าเต็มไปด้วยหมอกปีศาจ สีเขียวดำ

ท่ามกลางหมอกปีศาจที่ฟุ้งกระจาย บนต้นไม้รอบๆ ยังมี ของเหลวเหนียวหนืดสีดำจำนวนมากปรากฏขึ้น ดูน่าสะอิดสะเอียนยิ่ง มันเหมือนเมือกเหนียวๆ บนตัวทากไม่มีผิด...

เสียงต่อสู้อย่างดุเดือดมาจากส่วนลึกของหมอกสีเขียวดำนั้น

เม่าจึงกวาดตามองรอบๆ แล้วพูดขึ้นว่า “ที่นี่หมอกปีศาจ
ฟุ้งกระจาย แถมยังปกคลุมพื้นที่ทั่วบริเวณ ปีศาจหากตอนนี้อาจ
ไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด อีกอย่างดูจากสถานการณ์เมื่อกี้ มันไม่ใช่
ครรภ์ปีศาจอะไร มีความเป็นไปได้สูงว่าเป็นปีศาจตนนั้นมุด
เข้าไปพักพื่นอยู่ในท้องเจียงเหรินเจีย...”

ผมพยักหน้าเห็นด้วย

อาจารย์กับเซียเฟยหลงร่วมมือกัน แต่ถึงตอนนี้ก็ยัง
จัดการปีศาจหากไม่ได้ นั่นก็อธิบายทุกอย่างแล้ว...ปีศาจหาก
ตนนี้ต้องมีบางอย่างไม่ธรรมดาแน่

เพียงแต่ตอนที่สัมผัสไอปีศาจได้เมื่อครู ผมรู้สึกว่ามันไม่
ถือว่าแข็งแกร่ง ระดับพลังของมันอย่างมากก็ปีศาจจำแลงลักษณะ
หรือปีศาจรวมปรมาณ ต่อให้เก่งกว่าที่คาดก็คงแค่ระดับกายจิต
ขั้นต้นถึงกลาง ยังไม่แกร่งเท่าหมาที่บ้านผมเลย

หากปีศาจหากตนนี้ไม่ปกปิดพลังก็คงมีความสามารถ
พิเศษบางอย่าง

ผมพูดกับเม่าจึงว่า “พวกเราระวังตัวหน่อยก็พอ เข้าไป
ดูก่อนว่าสถานการณ์เป็นยังไง”

เม่าจิ้ง “อึม” ออกมาคำหนึ่ง จากนั้นพวกเราสองคนก็เดินเข้าไปข้างใน

แต่ยิ่งเดินเข้าไป พวกเราก็ยิ่งรู้สึกสะอิดสะเอียน ของเหลวเหนียวหนืดสีดำรอบๆ มีมากขึ้นเรื่อยๆ ... เป็นก้อนๆ เป็นแอ่งๆ มีอยู่เต็มไปหมด

หมอกปีศาจสีเขียวดำยิ่งหนาขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ทัศนวิสัยของพวกเราถูกจำกัด แต่พวกเรายังคงไล่ต่อไป

หลังผ่านไปหลายนาที ในที่สุดพวกเราก็แหวกพุ่มไม้ตรงหน้า มาถึงบริเวณรอบนอกของสนามรบ

แค่มองไปก็เห็นว่า ด้านหน้าท่ามกลางหมอกปีศาจสีเขียวดำที่พุ่งกระจายเต็มไปด้วยทากสีดำแน่นขนัด แต่ละตัวยาวราวหนึ่งเมตร หนาเท่าต้นขา

พวกมันคลานเต็มป่า ทั้งบนต้นไม้ บนพื้น แน่นขนัดไปหมด อีกทั้งทากสีดำพวกนี้ยังสามารถกระโดดได้

ไม่เพียงเท่านั้น ตรงตำแหน่งกลางๆ ยังมีทากสีดำเหนียวหนืดก้อนหนึ่ง ขนาดใหญ่เท่ารถมินิบัส ตั้งตระหง่านอยู่

ไกลๆ ทัวทั้งร่างของมันเต็มไปด้วยทากสีดำตัวเล็กๆ คลานเกาะ
อยู่

อีกทั้งรอบๆ ยังมีเส้นด้ายสีดำแน่นชนิด ประกอบเป็น
เกราะป้องกันตามธรรมชาติให้มัน

บนหัวของมันมีหนวดขนาดใหญ่สี่เส้น

หนวดสองเส้นด้านบน ปลายสุดคือดวงตาซึ่งกำลังหมุน
ไปมาไม่หยุด

ส่วนหนวดสองเส้นด้านล่างมีน้ำดำหยดลงมา

ปากยักษ์ทรงกลมส่งเสียงแหบพร่าว่า “บีบให้แม่คนนี้
มาถึงขั้นนี้ได้ งั้นก็ทำได้แค่อินพวกแก ให้พวกแกกลายเป็น
ส่วนหนึ่งของแม่คนนี้...”

ระหว่างที่เธอพูด มันก็ยังผลิตลูกออกมาไม่หยุด ร่างของ
มันเหมือนเครื่องสืบพันธุ์ ให้กำเนิดทากสีดำตัวแล้วตัวเล่า
ออกมาจากด้านหลังไม่หยุด เพียงครู่เดียวมันก็คลอດทากสีดำ
กว่าสิบตัวออกมาแล้ว

อาจารย์กับเซียเพยหลงถูกฝูงทากล้อมไว้แน่น ทากพวกนั้นพุ่งเข้าหาอาจารย์กับเซียเพยหลงอย่างต่อเนื่องตัวแล้วตัวเล่า

อาจารย์กับเซียเพยหลงโจมตีไม่หยุด หลังจากทากพวกนี้ถูกฆ่า ก็กลายเป็นของเหลวเหนียวหนืดเป็นก้อนๆ

ที่แท้ของเหลวเหนียวหนืดสีดำที่พวกเราเห็นมาตลอดทางก็คือซากศพของทากที่ตายไปแล้ว...

ทากยักษ์ตรงหน้าคือร่างจริงของเธอคนนั้นนั่นแหละ

บทที่ 1683 ลอบโจมตี ใช้ยันต์ไฟโจมตี

ผมและเม่าจึงตกตะลึงกับภาพตรงหน้า

นี่คือความสามารถของปีศาจหากอย่างนั้นหรือ สิบพันรู้
ได้ไม่สิ้นสุด?

อาจารย์ถือขอเหล็กไว้ในมือ ใช้ขอเกี่ยวฆ่าหากไปตัวหนึ่ง
หากที่ตายระเบิดน้ำดำกระจายออกมา

น้ำดำนั้นตกลงบนพื้นข้างๆ ส่งเสียง “ซี๊ๆ”

บ้าเอ๊ย หากนี้ตายแล้วยังมีฤทธิ์กัดกร่อนอีก?

อาจารย์สับดาบออก กำลังจะพุ่งเข้าหาปีศาจหาก

แต่หากรอบๆ ที่อัดแน่นอยู่พากันคลุ้มคลั่ง พุ่งเข้าใส่
อาจารย์ไม่หยุด ตายแทนกันเป็นทอดๆ

หากทุกตัวกระโดดได้ทั้งสูงทั้งไกล ถึงขั้นมีบางตัวระเบิด
ตัวเองก่อนด้วยซ้ำ

ของเหลวสีดำเหล่านั้นสาดใส่อาจารย์กับเซียเฟยหลง

ปีศาจหากยังพ่นหมอกพิษออกจากปากได้อีก

ต่อให้อาจารย์จุดดินและแข็งแกร่งแค่ไหน ร่างของเขาก็
ไม่ได้กันพิษ!

หมอกพิษก่อตัวรอบปีศาจหาก กลายเป็นม่านหมอกพิษ
ทั้งยังมีหนวดเส้นด้ายคอยป้องกัน

มันสร้างวงป้องกันรัศมียี่สิบเมตรขึ้นมา บวกกับความ
สามารถในการสืบพันธุ์ไม่สิ้นสุด หากตัวเล็กที่มีพิษกัดกร่อนจึงมี
จำนวนมากจนน่าเหลือเชื่อ

ต่อให้อาจารย์แข็งแกร่งมาก เมื่อเจอสถานการณ์แบบนี้
เขาก็ฝ่าเข้าไปไม่ได้

ส่วนระดับพลังของเซียเฟยหลง จริงๆ แล้วไม่ได้สูงนัก
คงอยู่แค่ระดับแกนจิตขั้นสูงสุดเท่านั้น ยังไม่ถึงกายจิตด้วยซ้ำ

ที่ขาเก้งกาจและมีชื่อเสียง หลักๆ น่าจะเป็นเพราะมี
เซียนชิงเฟิงเผ่าอยู่เบื้องหลัง...

“ปีศาจทากตนนี้ร้ายกาจมาก ม่านหมอกพิษ หนอง
เส้นด้าย อีกอย่าง ด้วยความเร็วในการสืบพันธุ์ของมัน ทาก
รอบๆ มีแต่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แถมทากพวกนี้ก็เหมือนระเบิด
กัฏกร่อนขนาดย่อมๆ แต่ต้องไม่ได้เลย...”

เม่าจิ้งวิเคราะห์

พวกเราสองคนยังไม่ได้เผยแพร่ ตอนนี้ถือว่าอยู่ในที่ลับ

บางที่เราอาจอาศัยจุดนี้สร้างโอกาสให้อาจารย์กับเซีย-
เฟยหลงได้

ผมขมวดคิ้ว คิดว่าจะโจมตีอย่างไรดี

อาจารย์ใช้วิชาสายฟ้ากระบวนท่าหนึ่ง ระเบิดช่องว่าง
ออกมา สะเทือนหมอกพิษให้กระจายออกเล็กน้อย

แต่ทากรอบๆ มีมากเกินไป พวกมันอัดแน่นเข้ามาถม
ช่องว่างนั้นอีกครั้ง

ปีศาจหากพ้นหมอกพิษออกมาอีกคำ เติมเต็มช่องว่างที่
เพิ่งถูกสะท้อนจนกระจาย

เซียเพยหลงกัณฑ์พูดว่า “เหล่าซ่ง แบบนี้บุกเข้าไป
ไม่ได้แน่ ฉันจะเชิญเซียนเฒ่ามาช่วย”

อาจารย์พยักหน้า “ก็ดี!”

เซียเพยหลงไม่ลังเลแม้แต่นิด ประสานมูทราด้วย
มือข้างเดียว แล้วเริ่มร่ายอาคม สุดท้ายก็ตะโกนเสียงต่ำว่า
“เพยหลงขอเชิญเซียนเฒ่าประทับร่าง!”

ท่องจบ ยันต์ในมือเซียเพยหลงระเบิดออก

จากนั้น บนร่างเซียเพยหลงพลันปรากฏไอวิญญาณ
เย็นยะเยือก แล้วระเบิดไอยหีนออกมาในพริบตา

ทากรอบๆ ทั้งหมดถูกซัดจนพลิกคว่ำ

จากนั้นดวงตาเซียเพยหลงก็กลอกกลับ ร่างกายสะท้อน
คิดว่าเซียนซิงเฟิงคงใช้ความสามารถสิงร่างเขาแล้ว

เมื่อเซี่ยเฟยหลงลืมตาขึ้นอีกครั้ง ทว่าร่างก็แผ่วไถ่เย็น
ยะเยือกออกมา

กลิ่นอายของเขาน่าจะไปถึงระดับกายจิตขั้นสูงสุด แต่
เมื่อเทียบกับอาจารย์ก็ยังมีช่องว่างอยู่ดี

ไม่ใช่ว่าเซี่ยนเฉาที่ประทับร่างอ่อนแอ แต่เพราะความ
แข็งแกร่งของพลังขึ้นอยู่กับกาผลาญพลังวิญญาณและ
ปราณแท้ในร่างเซี่ยเฟยหลงเอง

หากใช้พลังมากเกินไป ร่างกายของเซี่ยเฟยหลงก็ต้อง
ทนรับพลังมหาศาล ผลข้างเคียงถึงขั้นทำให้อายุสั้นลงได้

อีกอย่าง ความร้ายกาจของเซี่ยนประจำสำนักไม่ได้อยู่ที่
ตนเดียว แต่อยู่ที่ทั้งกลุ่ม

ถ้าก่อนหน้านี้เรียกเซี่ยนเตรียมไว้ก่อน อย่างน้อยก็คง
เรียกมาได้สามตนห้าตน ไม่ก็เจ็ดตนแปดตน

สำนักของเซี่ยเฟยหลงอยู่ในเฟิงเทียน ซ้ำยังเป็น
สำนักใหญ่ เซี่ยนเฉาผู้คุมสำนักยังเคยเป็นเด็กรับใช้ในสำนัก
ของปรมาจารย์กั๋ว

สำนักของพวกเขาน่าจะมีเขียนชิงเฟิงสามสิบถึงห้าสิบตน
ละมั้ง ถ้าหากันทั้งหมดคงจัดการปีศาจหากตนนี้ได้ไม่ยาก

แต่ตอนนี้ทำได้เพียงอาศัยอาจารย์ของผมเป็นกำลังหลัก

หลังประทับร่าง เขียนชิงเฟิงเฒ่าควบคุมร่างเขียนเฟยหลง
ถือธงผีไว้ในมือ มองไปยังหากยักษ์ตนนั้น

เสียงชายแปลกหน้าพลันดังออกมา “ปีศาจชั่วช้าบังอาจ
นัก กล้ากำเริบเลิบบ้านที่นี่ ไม่เห็นหัวเขียนแห่งโถงชิงเฟิงของ
ข้าเลยหรือไง!”

พูดจบก็สะบัดธงผีในมือ

เสียง “หึ่ง” ดังขึ้น ไอวิญญูณสายหนึ่งพุ่งโจมตีออกไป

หากรอบด้านถูกไอวิญญูณสะท้อนจนพลิกคว่ำกันระนาว
มานหมอกพิษก็ถูกพัดเปิด

อาจารย์ทะลวงเข้าไปอย่างรวดเร็ว มุ่งตรงไปยังปีศาจหาก

ขอเพียงอาจารย์เข้าใกล้ได้ ปีศาจหากที่รู้จักแต่คลอเคลีย
ตนนี้ก็เป็นแค่ไก่อ่อน...

แต่ปัญหายู่ตรงนี้

ระดับพลังของปีศาจหากตอนนี้ไม่สูง แต่ความสามารถกลับพิเศษมาก

มานพิษถูกเติมกลับมามีอย่างรวดเร็ว หากกัฏกร่อนรอบๆ ก็กระโดดขึ้นและระเบิดตัวเองอย่างหนาแน่น

น้ำพิษกัฏกร่อนตกลงมาราวกับฝน

ต้นไม้ใบหญ้ารอบๆ เหมือนถูกกรดกำมะถันเข้มข้นสาดใส่ ทำให้อาจารย์ไม่อาจพุ่งฝ่าเข้าไปได้เลย...

เห็นถึงตรงนี้ ผมก็พูดกับเม่าจิ้งว่า “เม่าจิ้ง พวกเราอ้อมไปลอบโจมตีแมลงเหนียวหนืดตอนนี้จากด้านหลังกัน ของแบบนี้กลัวเกลือกกลัวไฟ แต่เราไม่มีเกลือ แถมฉันยังใช้วิชาไฟไม่เป็น นายใช้ยันต์ไฟได้ไหม”

ผมไม่เคยเห็นเม่าจิ้งใช้ยันต์ไฟมาก่อน แต่หมอนี้มีความรู้กว้างขวาง ยันต์ที่ใช้ได้ก็มีมากมาย ไม่แน่อาจใช้เป็นก็ได้

เม่าจิ้งพยักหน้า “ใช้นะใช้ได้ แต่ไม่ร้ายกาจเท่ายันต์อัคคีเทวะของจางอวีเจิน เป็นแค่ไฟยันต์ธรรมดา...”

ผมพยักหน้า “แค่นั้นก็พอ! เดี่ยวพวกเราพุ่งเข้าไป นาย ไซ้ยันต์เผาป่าไม้รอบๆ วางเพลิงเผาแมลงเหวชนิดตบนี้ให้ตาย ฉันจะอยากเห็นนักวามแมลงตบนี้จะป้องกันตัวเองจากไฟ ยังไง...”

การวางเพลิงมีผลเสีย แต่ตอนนี้การฆ่าปีศาจชั่วสำคัญที่สุด

ยังงิพวกเราก้ไม่ได้เพิงวางเพลิงเผาภูเขาเผาป่าครั้งแรกกันอยู่แล้ว

เม่าจิงพยักหน้า ขณะเดียวกันก็อ้อมไปยังตำแหน่งด้านหลังของปีศาจหากพร้อมผม

ระหว่างเคลื่อนไหว เม่าจิงยังหยิบกระต่ายยันต์ออกมาจำนวนหนึ่ง กรีดนิ้วแล้วใช้เลือดสดวาดยันต์ ทั้งหมดล้วนเป็นยันต์อักษรไฟ...

บทที่ 1684 ถูกบีบให้ตั้งรับ พลังชมของเปลวไฟ

ด้านหน้า หลังจากเซี่ยเฟยหลงเรียกเซี่ยนชิงเฟิงมาประทับร่าง
พลังโจมตีของธงผีกี้แกร่งขึ้นกว่าเดิมมาก

ไอวิญญาณระเบิด “ตูม ๆ ๆ” สั่นสะเทือนต่อเนื่อง บวกกับ
อาจารย์ใช้วิชาสายฟ้ากวาดฆ่าอย่างบ้าคลั่ง ทากตัวเล็กรอบ ๆ
จึงตายเป็นเบือ

ม่านหมอกพิษแทบถูกทะเลว่งเปิดออก

ปีศาจทากที่อยู่ด้านหน้ารับมืออย่างลำบาก

ถ้าไม่ใช่เพราะความสามารถของทากพวกนี้พิเศษเกินไป
จนซัดเซยช่องว่างด้านระดับพลังระหว่างมันกับอาจารย์และ
เซี่ยเฟยหลงได้ มันคงตายสนิทไปนานแล้ว

แน่นอนว่า การที่ปีศาจทากถูกบีบให้ตั้งรับก็เท่ากับเผย
จุดอ่อนของมันออกมาเช่นกัน

การผลาญพลังงานนี้เป็นภาระหนักอย่างยิ่งต่อปัสสาวะ
ตอนนี้

มันต้องคงมีน้ำหนักมากพอสมควร ทั้งยังต้องผลิต
จากตัวเล็กออกมาต่อสู้อย่างไม่หยุด

สำหรับปัสสาวะที่เป็นร่างแม่ นี่คือการฝึกฝนพลังของ
ตัวเองมาใช้เกินขีดจำกัด

ถ้าอาจารย์เปลี่ยนกลยุทธ์เป็นล่อมั่วแต่ไม่ฆ่า แล้วแข่ง
ผลาญพลังงานกับมัน ปัสสาวะตอนนี้จะถูกฆ่าตอนไหนก็เป็นเพียง
เรื่องของเวลาเท่านั้น

เพียงแต่อาจารย์ไม่ได้คิดจะทำแบบนั้น

ตอนนี้ปัสสาวะคล้ายจะต้านไม่ไหว มันจึงพ่นหมอกพิษ
ออกมาจากปากยักษ์ถี่ยิ่งกว่าเดิม

มันต้องทำแบบนี้เพื่อรักษาน้ำหนักหมอกพิษรอบตัวไว้

หนวดเส้นดำคล้ายลื่นพุ่งออกมาจากปากมันเป็นเส้นๆ

เส้นดำแน่นชนิดเหล่านั้ประสานกับทากตัวเล็ก โจมตี
อาจารย์กับเซียเฟยหลง

เพื่อหลบพิษ อาจารย์กับเซียเฟยหลงจึงทำได้เพียงถอย
อีกครั้ง เรียกได้ว่าสู้ได้อึดอัดอย่างยิ่ง...

พวกเขามีพลัง แต่กลับออกแรงได้ไม่เต็มที่

ส่วนผมกับเม่าจึงอ้อมมาถึงด้านหลังของปีศาจทากแล้ว

เพราะด้านหน้ากำลังตึงมือ ทากฝั่งนี้จึงลดน้อยลงมาก

ผมกับเม่าจึงสบตากันแล้วพยักหน้า

พวกเราไม่พูดให้เสียเวลา พุ่งออกจากป่าด้านหลัง
ปีศาจทากทันที...

ทันทีที่พวกเราสองคนปรากฏตัว เม่าจึงก็สะบัดยันต์ไฟ
ออกไปไม่หยุด “ฟิ้ว ๆ ๆ”

ผมเองก็หิบบัตถกมลสามกะโหลกออกมา พัดใส่ด้านหน้า
หลายที

ลองดูก่อนว่าหมอกดำพลังชั่วร้ายจะมีผลกับதாகพวกนี้
หรือเปล่า...

อย่างไรเสียพวกมันก็เป็นเพียงแมลง ไม่นับว่าเป็นสัตว์

หมอกดำพลังชั่วร้ายกระจายออกไป แต่หากตัวเล็ก
พวกนั้นกลับไม่เป็นอะไรเลยสักนิด

ตรงกันข้าม พวกมันกำลังดูดกลืนหมอกดำพลังชั่วร้ายที่
ผมปล่อยออกไป

ดีจริง ๆ พวกมันเห็นหมอกดำที่พัดกลมสามกะโหลกของ
ผมพัดออกมาเป็นอาหารบำรุงนั้นหรือ

ผมจึงทำได้เพียงเก็บพัดกลมสามกะโหลก ชักกระบี่
จ่านเสี่ยวหลิววินออกมา แล้วพุ่งตรงเข้าหาปีศาจหาก

ดวงตาของปีศาจหากหมุนไปมาไม่หยุด หลังจากผมกับ
เม่าจิ้งพุ่งออกมาได้ไม่นาน พวกเราก็กู่กันพบเข้า

ดวงตาบนหนวดเส้นหนึ่งหมุนกลับมาด้านหลัง รูม่านตา
หดวูป

หากยักษ์หันหัวกลับมาในพริบตา

เสียงแหบต่ำดังออกมาจากปากยักษ์ทรงกลม “พวกไม่กลัว
ตายมาเพิ่มอีกสองคนสินะ”

พอมันพูดจบ ทากที่เกาะแน่นขนัดอยู่บนตัวมันก็ติดตัว
ขึ้นพร้อมกัน ฟุ้งออกจากม่านพิช บินเข้าหาผมกับแม่จิ้ง

ทากรอบๆ ก็เริ่มแยกออกมาส่วนหนึ่ง เคลื่อนเข้าหาผม
กับแม่จิ้ง

ส่วนปีศาจทากเอง ร่างยักษ์ของมันเริ่มบิดตัวเลื้อยเร็วขึ้น

มันถึงกับเร่งความเร็วในการผลิตลูก...

ปีศาจประหลาดแบบนี้ ผมนับถือจริงๆ

นี่มันยอดเยี่ยมมือแห่งวงการสุติกรรมชัดๆ ...

หากพวกนี้เคลื่อนที่ค่อนข้างช้า สิ่งที่ต้องระวังจริงๆ คือ
ความสามารถในการกระโดดกับน้ำพิษกัดกร่อนหลังระเบิดตัวเอง

ฝูงทากกระโดดพุ่งเข้ามา

เม่าจึงประสานมูทราด้วยมือเดียว แล้วตะโกนเสียงต่ำใส่
ยันต์อักษรไฟที่โยนออกไป

“ไฟหลี่เกรียงไกร เปลวเรืองรองดั่งบุปผา เต่าหลอม
ลึกลับเฝ้ารอบ ชาดโอสถไท่อี้ เร่งรัดดุจโองการสวรรค์ บัญชา!”

เมื่อคำบัญชาสิ้นสุดลง ยันต์อักษรไฟเจ็ดแปดแผ่นที่
เม่าจิ้งชัต์ออกไปก็ระเบิด “ตูมๆๆ”

เปลวไฟปะทุ ลูกไฟเจ็ดแปดลูกปรากฏขึ้นในพริบตา

แต่เห็นได้ชัดว่าความร้อนของมันไม่ร้ายกาจเท่ายันต์
อักคีไทวะของจางอวีเจิน

ถึงอย่างนั้นก็ยังเป็นยันต์ไฟ

เพียงหากพวกนั้นสัมผัสโดนเปลวไฟ ร่างของพวกมันก็
แข็งกระด้างและดำไหม้ทันที

ไม่เพียงระเบิดตัวเองไม่ได้ ยังร่วงลงพื้นอย่างแข็งทื่อ
หลังบิดขยับอยู่สองสามทีก็ละลายกลายเป็นน้ำดำเหนียวหนืด
ไปเอง

หากที่ตายแบบนี้แตกต่างจากหากที่ระเบิดตัวเอง

หากที่ระเบิดตัวเอง ของเหลวที่ไหลออกมาจะมีพิษและฤทธิ์กัดกร่อน แต่หากที่ถูกไฟน็อคเผาตายจนละลายแบบนี้ กลับเป็นเพียงก้อนน้ำดำเหนียวหนืด ไม่มีพิษและไม่มีฤทธิ์กัดกร่อน

ยันต์ไฟของเม่าจึงสกัดหากตัวเล็กไว้ได้ส่วนหนึ่ง

แต่ยังมีหากบางส่วนพุ่งฝ่าการขวางกั้นของไฟน็อคออกมาได้

พวกมันระเบิดเหนือหัวพวกเราติด ๆ กัน “ปัง ๆ ๆ”

ของเหลวเหนียวหนืดสีดำที่มีฤทธิ์กัดกร่อนตกลงมาราวกับสายฝน

ผมเตรียมตัวไว้ก่อนแล้ว จึงยกร่มดำขึ้นดันไปข้างหน้า ป้องกันน้ำพิษกัดกร่อนเหล่านั้นไว้

เม่าจึงฉวยจังหวะหลบเข้ามาได้ร่มดำของผม...

แต่ยังมีของเหลวปริมาณเล็กน้อยกระเด็นใส่เสื้อผ้ากางเกง กระทั่งรองเท้าของเรา

เสียง “ซู่ๆ” ดังขึ้น เริ่มปรากฏร่องรอยการกัดกร่อนให้เห็น...

ขณะที่รุ่มดำกันน้ำพิษกัดกร่อนเหล่านั่นไว้ เส้นดำแน่นชนิดที่ปีศาจหากประหลาดพ่นออกมาจากปากก็พุ่งแทงเข้าหาพวกเราแล้ว

เห็นแบบนี้ ผมยกกระบี่จ่านเสียหลิววีนขึ้น

“กายาอสนี่บาด!”

เสียง “เปรี้ยะ” ดังขึ้น ประกายสายฟ้าเริ่มกระโดดเล่นบนกระบี่จ่านเสียหลิววีน

ผมฟันกระบี่ ตัดเส้นดำเหล่านั่นให้ขาด

ขณะเดียวกันก็ใช้รุ่มดำปกป้องน้ำพิษจากซากศพที่ตกลงมาราวกับสายฝนอีกครั้ง

ส่วนเม่าจึงเริ่มวางเพลิงแล้ว

“ฟิ้วๆ”

ยันต์อีกหลายแผ่นถูกสะบัดออกไป

ครั้งนี้ไม่ได้โจมตีหากตัวเล็กรอบๆ แต่เป็นต้นไม้กับ
หญ้าแห่งรอบบริเวณ...

จากนั้นเสียงระเบิด “ตูมๆ” ก็ดังขึ้นหลายครั้ง เปลวไฟ
พลันลุกโชน รอบๆ ต้นไม้ถูกไฟยันทันทีจุดติด

เมื่อปีศาจหากเห็นภาพนี้ ดวงตาสองข้างบนหมวดก็เผย
แว่หวาดกลัวออกมา

มันกลัวเปลวไฟ...

บทที่ 1685 ได้ผล จุดไฟเผาป่า

ปีศาจทากเริ่มลนลาน มันอ้าปากพ่นหมอกพิษออกมา คิดจะ
ดับไฟยั้งต์รอบๆ

หมอกพิษหนึ่งสายดับแหล่งไฟได้หนึ่งจุด

แต่อาจารย์กับเซียนผีที่ประทับร่างเซียเฟยหลงสังเกตเห็น
เช่นกันว่าทากกลัวไฟ...พวกเขายอมไม่มีทางปล่อยให้มันดับไฟ
ได้เต็มที่ จึงเริ่มกดดันมันหนักขึ้น

อาจารย์ยกมือขึ้น ชัดอาคมจิตกระจ่างออกไปทันที

เสียง “ตูม” ดังขึ้น พลังปราณแข็งแกร่งราวสายหนึ่งกระแทก
ออกไป เปิดเส้นทางขึ้นสายหนึ่ง

หากปีศาจทากตอนนี้ไม่ใช่ไอพิษโจมตีพวกเขา ไม่ควบคุม
ทากจำนวนมากขึ้นมาขวางอาจารย์ อาจารย์คงฝ่าไปถึงตรงหน้า
มันได้แล้ว

และถ้าปล่อยให้อาจารย์เข้าใจ ปีสัจทาบทอนนี้ต้องตาย
อย่างไม่ต้องสงสัย...

เมื่อสัมผัสได้ถึงอันตรายจากอาจารย์ ปีสัจทาบทอนจึงทำได้
เพียงหันกลับไป พนมมอกพิชจำนวนมากใส่อาจารย์ บีบให้เขา
ต้องถอย ขณะเดียวกันก็รักษาม่านมอกพิชของตนไว้ แล้วเร่ง
ผลิตทาบทอนอีกครั้ง

ทาบทอนตัวเล็กแน่นขนัดปรากฏขึ้น แต่ขนาดไม่ใหญ่เท่า
ก่อนหน้านี้แล้ว เห็นได้ชัดว่าเล็กลงไปหนึ่งรอบ

แม้จำนวนจะเพิ่มขึ้น แต่คุณภาพกลับลดลงมาก

ยังมีอาจารย์กับเซียนชิงเฟิงคอยดึงความสนใจอยู่ด้านหน้า
ผมกับเม่าจึงจึงมีพื้นที่และเวลามากขึ้น

เม่าจึงตั้งใจวางเพลิง ส่วนผมอาศัยร่มดำพุ่งไปข้างหน้า
คอยรบกวนปีศาจทาบทอนและลอบโจมตีเป็นระยะ

ทาบทอนจากทุกทิศทุกทางกระโดดเข้าหาพวกเราไม่หยุด

พวกเราไม่กล้าแตะต้องทาบทอนพวกนี้เลย ใครจะไปรู้ว่าพิษ
ของมันรุนแรงแค่ไหน

กระบี่จ่านเสียวหลิววินฟันออกไปไม่หยุด สังหารพวกมัน
ทีละตัว

หลังปีศาจทากบีบให้อาจารย์ถอยไปได้ มันก็พ่นหมอกพิษ
มาทางผมอีกคำหนึ่ง

ผมทำได้เพียงถอยหลัง

ทากสืบทว่าตัวกำลังกระโดดพุ่งเข้ามาจากด้านซ้ายเบื้อง
หน้า

ระหว่างถอยอย่างรวดเร็ว ผมปักกรมตำลงพื้น ยกมือขึ้น
ใช้วิชาสายฟ้าทันที

“วิชาสายฟ้า หัตถ์อัสนี!”

เสียง “เปรี้ยง” ดังขึ้น

ประกายสายฟ้าระเบิดออก ทากสืบทว่าตัวถูกวิชาสายฟ้า
ซัดแตกในพริบตา น้ำและเลือดกระเซ็นไปอีกทิศทาง วิกฤตตรงหน้า
จึงคลี่คลายลง

ขณะเดียวกัน แม่จิ้งก็จุดแหล่งไฟไว้รอบๆ ได้มากมาย
แล้ว

การจุดไฟเพียงอย่างเดียวไม่ใช่ประเด็นสำคัญ แต่หลังจาก
แม่จิ้งจุดไฟขึ้นมาแล้ว มันกลับจำกัดพลังปีศาจหากได้อย่างมาก

แม่จิ้งยังประสานมุทราด้วยมือเดียว ชัด ‘อาคมทลายวายู’
หนึ่งในสิบสองอาคมซึ่งเงินออกมาด้วย

“เร่ร่ดุดจโองการสวรรค์ บัญชา!”

พลังปรมาณแข็งกร้าวสายหนึ่งแผ่ออกมา

อาคมนี้ไม่มีพลังสังหารมากนัก แต่สามารถปล่อยลมพายุ
รุนแรงมากออกมาได้

เวลานี้รอบๆ เต็มไปด้วยแหล่งไฟ อาคมทลายวายูจึง
แสดงผลได้มหัศจรรย์

ทันทีที่ลมปรมาณแข็งกร้าวแผ่ออกมา แหล่งไฟหลายจุด
รอบๆ ก็ไหม้กระหน่ำ เปลวเพลิงราวกับงูไฟสูงหลายเมตรม้วน
ตัวขึ้นในพริบตา

เปลวไฟลามใหญ่ขึ้น ทากรอบๆ ที่โดนไฟล้นไหม้เกรียม
และแข็งทื่อ

ขอเพียงถูกไฟคลอกเป็นบริเวณกว้าง หลังทั้งร่างไหม้ดำ
แข็งทื่อ พวกมันก็จะละลายเป็นน้ำดำเหนียวหนืดแล้วตายไป

ป่าเขาทั้งผืนถูกจุดไฟเผา หมอกปีศาจสีเขียวดำที่ปกคลุม
รอบด้านราวกับถูกเผาจนเกิดรูโหว่ขึ้นรูหนึ่ง กระทั่งมันหมอก
พิษรอบตัวปีศาจหากเองก็ได้รับผลกระทบ...

เปลวไฟลุกไหม้ดัง “ฟืมๆๆ”

ปีศาจหากกลนลานยิ่งขึ้น มันพ่นหมอกพิษดัง “ฟู่ๆๆ” เข้า
ใส่เปลวไฟเพื่อกดไว้

เดิมทีวิธีนี้ค่อนข้างได้ผล แต่พอปีศาจหากพ่นหมอกพิษ
ไปดับไฟ อาจารย์กับเซียนผีในร่างเซียเฟยหลงก็จะพุ่งเข้าหามัน
อีก ทำให้มันตกอยู่ในสภาพเสียเปรียบอย่างยิ่ง

ผมกับเม่าจึงยังคงสร้างปัญหาใหม่ให้มันไม่หยุด

แต่เมื่อต้องเผชิญกับหากจำนวนมากที่ระเบิดตัวเองได้
ผมกับเม่าจึงจึงยังฆ่าผ่าเข้าไปไม่ได้สักที

ยิ่งเข้าไปใกล้ หมอกพิษกับของเหลวกัฏกร่อนก็ยิ่งมาก

ต่อให้ผมมีร่มดำอยู่ในมือก็ไม่กล้าบุ่มบ่ามพุ่งไปข้างหน้า

ร่มดำไม่มีทางกันน้ำพิษกัฏกร่อนได้รอบทิศ

แต่ผมยังใช้ร่มดำคุ้มกันเฝ้าจิ้งใต้ในระดับหนึ่ง

ตอนนี้เฝ้าจิ้งสะบัดยันต์ไม่หยุด พอสะบัดหมดก็หยิบยันต์เหลืองออกมา แล้วใช้ปลายนิ้วเปื้อนเลือดวาดอย่างรวดเร็ว

เขาเสียเลือดไปไม่น้อย แต่ปัญหาไม่ใหญ่ อย่างไม่ก็เพิ่งได้โสมหาร้อยปีมา กลับไปกินสักคำเล็กๆ ก็น่าจะชดเชยกลับมาได้แล้ว

เปลวไฟลามใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เริ่มก่อตัวเป็นวงล้อมปีศาจหาก

มันหมอกพิษกำลังสลายไปอย่างรวดเร็ว

อาจารย์กับเซียนผีในร่างเซียเฟยหลงกุดตันปีศาจหากไม่หยุด

ปีศาจหากเริ่มต้านไม่ไหวอย่างเห็นได้ชัด พื้นที่ป้องกัน
เล็กลงเรื่อย ๆ

ในตอนนั้นเอง เซียนผีชัดตรงผิ้ออกไป กวาดเปิดเส้นทาง
สายหนึ่งขึ้น

จากนั้นอาจารย์เตะท่อนไม้ที่กำลังลุกไหม้ให้ลอยออกไป
แล้วอาศัยจังหวะนั้นทะลวงไปข้างหน้า

ตอนปีศาจหากใช้เส้นดำพันท่อนไม้ติดไฟจนขาด อาจารย์
ก็ปรากฏตัวใกล้มันแล้ว

เขากระโดดขึ้นกลางอากาศ ยกมือใช้วิชาสายฟ้าอีกครั้ง
ไขว่ขอเหล็กในมือชักนำสายฟ้า

“อัสนี่พิฆาต...”

แสงไฟฟ้าวาบขึ้นในพริบตา

เสียง “เปรี้ยะ!” ดังขึ้น ประกายสายฟ้าสายหนึ่งไหลตาม
ขอเหล็กในมืออาจารย์ ก่อนฟาดลงมาในพริบตา

ปีศาจหากมองเห็นทุกอย่าง

พวกเราเหมือนเห็นความหวาดกลัวจากดวงตาบนศีรษะ
แปลกประหลาดของมัน

ร่างมันสั่นสะท้าน ร่างใหญ่โตพลันหดเกร็ง

จากนั้นเสียง “ผึบ” ก็ดังขึ้น มันดีดตัวไปทางด้านข้างหลัง
ในพริบตา... เหมือนตอนทากตัวเล็กพวกนั้นดีดตัวขึ้นจากพื้น
ไม่มีผิด

การโจมตีนี้ของอาจารย์ฟาดลงบนพื้นดัง “เปรี้ยง”

พื้นถูกชัตจนเกิดหลุมใหญ่ ดินกับพืชบนพื้นถูกเผาจน
ดำไหม้

ทันทีที่ปีศาจทากขยับตัว ม่านหมอกพิษอันร้ายกาจที่สุด
ของมันก็พังทลายลงอย่างสมบูรณ์

หมอกพิษกระจายออกภายใต้แรงสะท้อนจากวิชาสายฟ้า

ผมกับเม่าจึงตกใจจนรีบถอยหลัง

จุดที่หมอกพิษเคลื่อนผ่าน ไปไม่ใบหญ้าล้วนถูกกัดกร่อน
จนแห้งเหือด...

อาจารย์กับเชียนซิงเพิ่งรู้ว่าโอกาสนี้ไว้

สายตาพวกเขาแข็งกร้าว ฟุ้งซ่าเข้าหาปีศาจหากโดยตรง

อาจารย์คำรามเสียงดัง “ไอ้เดรัจฉาน เตรียมรับความตาย
ซะ!”

บทที่ 1686 จะหนียังไง
ข่าวกรองนำตกตะลึง

ปีศาจทากที่เพิ่งตกลงพื้นเผยท่าที่หวาดกลัวออกมา

ทากตัวเล็กกรอบ ๆ ดิ้นอย่างปั่นป่วนอยู่ท่ามกลางกองไฟ
ไม่รู้ว่าถูกเผาตายไปมากเท่าไรแล้ว

เปลวไฟโหมล้อมรอบ ทำให้ทากพวกนี้ตายและบาดเจ็บ
หนัก จำนวนที่เหลืออยู่ตอนนี้ไม่อาจสร้างภัยคุกคามต่ออาจารย์
และพวกเราได้เท่าไรแล้ว

เมื่อไม่มีทากตัวเล็กคอยช่วย ไม่มีม่านหมอกพิษ
ปีศาจทากตอนนี้ก็สูญเสียความสามารถในการป้องกันตัวที่
แข็งแกร่งที่สุดไป

พอเห็นอาจารย์ลงมา ร่างมันก็บิดเลื้อย คิดจะตีตัว
อีกครั้งเพื่อหนีออกไปจากที่นี่

แต่เขียนผีในร่างเขียนเพยหลงสะบัดธงผีในเวลานั้น
ไวยัญญานชัตกระแทกออกไป โจมตีโดนปีศาจหากเข้าเต็มๆ

ปีศาจหากกรีดร้อง “อ้าก” เกือบชัตจนร่างพลิกคว่ำ

ตำแหน่งที่ถูกโจมตียังปรากฏปากแผลรากับถูกคมมีดลม
พันเจ็ดแปดรอย เลือดสีเขียวไหลออกมาไม่หยุด...

อาจารย์ฝ่าเข้าไป แล้วยกขอเหล็กขึ้นชัตอีกครั้ง

“ดูซิว่าแกจะหนียังงิ!”

“อัสนี่พิฆาต!”

เสียง “เปรี้ยะ” ดังขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้ปีศาจหากไม่อาจ
หลบได้อีกแล้ว

เสียง “เปรี้ยง!” ดังขึ้น ประกายสายฟ้าขนาดใหญ่วิบาด
บนร่างอีกฝ่าย

“อ้าก...”

ปีศาจหากส่งเสียงกรีดร้องแสบแก้วหูอีกครั้ง

ครั้งนี้มันถูกขัดจนพลิกคว่ำลงบนพื้น มีปากแผลยาว
ปรากฏขึ้นหนึ่งรอย

ไม่เพียงมีเลือดสีเขียวไหลออกมา ยังมีน้ำและสีดําไหลปน
ออกมาด้วย

พออาจารย์ลงถึงพื้น ปีสาจทากยักษ์ตนนี้ก็แผ่หมอก
ปัสจาสีเขียวนอกมา

มันพูดไม่หยุดว่า “ท่านนักพรตໄວໄວชีวิตด้วย ท่านนักพรต
ໄວໄວชีวิตด้วย...”

ร่างปัสจาทากยักษ์หดเล็กลงพร้อมกับหมอกปัสจาที่ฟุ้ง
กระจายเป็นระลอกอย่างรวดเร็ว สุดท้ายกลายเป็นหญิงสาว
รูปร่างสูงเพียวอวบอímในกางเกงโยคะสีดํา

เวลานี้มันหมอบตะแคงอยู่บนพื้น ตรงท้องมีบาดแผล
หนึ่งรอย

มันกุมบาดแผลที่ท้องໄວ มองอาจารย์ด้วยท่าทางน่าสงสาร
จับใจ น้ำตาคลอเบ้า ดูอ่อนแอໄວเร็วแรง น่าสงสารยิ่งนัก

ด้วยหน้าตา ท่าทาง และรูปร่างแบบนี้ เรียกได้ว่าทั้งห่าง
ดาราหญิงหลายคนไปหลายช่วงถนน...

มิน่า ตอนนั้นเจียงเหรินเจี้ยถึงได้หลงกล ปีศาจประหลาด
แบบนี้ เกรงว่าคงมีผู้ชายแค่นี้ก็คนที่ทนแรงดึงดูดของเธอได้

น่าเสียดาย พวกเราล้วนใจแข็งดั่งหินผา ในสายตาอาจารย์
ของผมมีแต่น้ำถึงเท่านั้น

ปีศาจหากมองอาจารย์ แล้วพูดด้วยเสียงออดอ้อนอีกว่า
“ท่านนักพรตไว้ชีวิตด้วย ท่านนักพรตปล่อยฉันไปเถอะ!”

แต่พูดยังไม่ทันจบ อาจารย์ก็ไขข้อเกี่ยวพันที่

“ฉีก”

ขอเหล็กแท่งทะลุขากระดูกกลางของปีศาจหาก แล้วโผล่
ออกมาจากในปาก

ปีศาจหากเจ็บจนกรีดร้อง “อ้ากๆ” สองมือดึงขอเหล็กไว้
ร้องตะโกนไม่หยุด “เจ็บ อ้าก! อ้าก! เจ็บมาก เจ็บมาก...”

อาจารย์สีหน้าเคร่งขรึม มองปีศาจหากที่กำลังเจ็บปวด
และร้องขอชีวิต

“อยู่เฉยๆ ใช้เสียงปกติพูด ไม่อย่างนั้นขอถัดไปจะไม่ได้
เกี่ยวปากแกแล้ว...”

ปีศาจหากตกใจแทบเสียชีวิต พยักหน้ารัวๆ “ค่ะๆๆ
ปีศาจน้อยรู้แล้ว รู้แล้ว ขอท่านนักพรตเอาขอเหล็กออก เอา
ขอเหล็กออกด้วย...”

ไต่ย็นถึงตรงนี้ อาจารย์ถึงดึงขอเหล็กออก

อาจารย์ไม่ได้ขำมันทันที น่าจะเพราะอยากถามข่าวกรอง
ก่อน

แมลงแบบนี้กลายเป็นปีศาจได้ นับว่าหายากจริงๆ

ผมกับเม่าจึงมาถึงข้างๆ ตั้งนานแล้ว แต่ไม่พูดอะไรสักคำ

อาจารย์ถามว่า “มาจากไหน ทำไมถึงไปอาศัยอยู่ในท้อง
เจียงเหรินเจีย”

เสียงอาจารย์เพิ่งจบ ปิศาจทากตนนี้ก็รีบพูดว่า “ปิศาจน้อย... ปิศาจน้อย... มาจากญี่ปุ่น...”

มันยังพูดไม่ทันจบ สีหน้าพวกเราหลายคนในที่นั้นก็เปลี่ยนไปทันที

ทุกคนต่างพูดอย่างตกใจว่า “มาจากไหนนะ”

“ญี่ปุ่น... ญี่ปุ่น ก็... ก็คือประเทศที่อยู่กลางทะเลนั่น...”

มันมองพวกเราด้วยความหวาดกลัวเล็กน้อย

ผมสังเกตเห็นว่าคางที่ถูกขบเกี่ยวบาด รวมถึงบาดแผลที่ท้องจากวิชาสายฟ้าของอาจารย์กำลังฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว

ดูท่าปิศาจทากตนนี้ยังมีความสามารถอีกอย่าง นั่นก็คือความสามารถในการฟื้นฟูตัวเอง

และมันไม่ใช่ปิศาจในถิ่นเรา แต่มาจากเกาะญี่ปุ่น...

ยังไม่ทันให้อาจารย์ถามต่อ เซียนชิงเฟิงเฉ่าในร่างของเซี่ยเฟยหลงก็เอ่ยถามว่า “ในเมื่อแกเป็นปิศาจจากญี่ปุ่น ทำไมถึงมาเขตแดนภาคตะวันออกเฉียงเหนือของเรา?”